

ЈУЛА И КРИСТИЈАН

Једног летњег јутра, негде крајем јула, на крошњи старе дуње, у маленом гнезду, излегла се једна ласта. Родитељи су је дуго ишчекивали. Она им је била једино дете. Дали су јој име Јула.

Расла је мала Јула из дана у дан, али не тако брзо како су родитељи желели. Бринули су се због ње, јер морала је брзо да ојача и да научи да лети. Лето ће ускоро проћи и пред њима је дуг пут.

Знала је Јула да су родитељи забринуте, па је увек појела све црвиће које су јој брижљиво бирали, али и даље није имала снаге да полети.

Једном тако, док је Јула била сама у гнезду, одлучила је да покуша.

- Није то тешко,- размишљала је – Могу ја то.

И залепршала је својим нејаким крилима стојећи на ивици гнезда, али одједном је изгубила равнотежу и док још није ни схватила шта јој се дешава, пала је на земљу. Лежала је Јула у прабини испод старе дуње. Крило јој је било повређено и није могла да се помери. Гледала је у небо и тихо уздисала.

- Ох шта ли ће сад рећи моји мама и тата – размишљала је она.

Срећом наишао је један дечак, који се сажалио на малу ласту. Нежно ју је подигао, помиловао и вратио у гнездо.

Дуго се Јула опорављала. Крило је више није болело, али је због повреде престало да расте. Тако јој је сада лево крило било много веће од десног.

Ипак, једног поднева, почетком септембра, Јула је узлетела. Винула се међу облаке, срећна, слободна и поносна. Замахивала је снажно и трудила се да нико од других ластва не примети њено закржњало крило.

Дошао је и тај дан када су се све ласте спремале за далек пут.

Ласте су веома нежне птице и оне не могу да поднесу хладноћу. Због тога, чим постане хладније, оне морају да иду у топлије крајеве. Најчешће је то Африка. Често ласте морају да прелете и 8000 километара до места где проводе зиму.

Да би издржале овај пут оне морају добро да се припреме. Морају доста да једу како би створиле залихе сала, а то им је резервна храна коју успут неће увек моћи да нађу. Потребно је да буду одлични летачи јер док прелећу море не могу да се зауставе ако се уморе и тада оне најслабије често падају у море. На жалост, ласте не умеју да пливају. Ако упадну у воду, то је за њих крај.

Знала је то све мала Јула, али она се није бринула. Била је сасвим сигурна да одлично лети.

Бринули су се њени родитељи, али су се трудили да Јула то не примети. Само су кришом уздисали, трудећи се да је добор нахране пред пут.

Био је почетак октобра. Јата ластва црнела су се на небу. Међу њима и Јула. Сва важна, летела је трудећи се да буде међу првима, али ју је мајка стално грдила и позивала да се врати.

Те године било је много више ластва него икада. Дању су летеле а ноћу се одмарале на успутним брдима, шумама или крај река.

Јула је упознала једног мужјака ластва по имену Кристијан. Кристијан је био мало старији од Јуле, али много крупнији и снажнији од ње. Летели су увек један поред другог. Иако је Кристијан могао да буде први у јату, он је желео да буде крај своје нове пријатељице. Приметио је он одмах њено закржљало крило, али је није ништа питао. Само је имао потребу да јој буде у близини и да је заштити ако јој затреба.

Јулина мајка је била срећна зато што је њена девојчица имала тако нежног и доброг пријатеља.

После седам дана летења, стигли су до мора.

- Море! Море! – викала је Јула.

- Мама море! Погледај, види се! Знала сам да тако изгледа. Тако сам га и замишљала.

- узбуђено је цвркулала Јула.

И Кристијан је био узбуђен, јер је и он први пут у животу видео море. Све ластве су гледале у правцу наизглед бескрајног морског плаветнила и свима је помало задрхтало срце.

Негде баш на средини мора, налазила се стена у мору чији је узан врх вирио изнад површине. На врху те стене, ластве су увек стајале да преноће и како би прикупиле снагу да прелете остатак мора. Морале су цео дан снажно да лете до те стене, како их не би ухватио мрак, јер је тада не би пронашле.

Питање је само било да ли ће све ластве моћи да се сместе на врху ове стене. Било је много ластва те године. Стена је била сувише уска и клизава на ивицама, што је било веома опасно. Ако би се оклизнуле, ластве би упале у море и...

- Море је баш велико. – рекла је Јула – А ја сам се јако уморила. – морала је да призна.

- Попни се на моја леђа. – рекао је Кристијан, - Ја ћу те ностити.

И тако је Кристијан летео са Јулом на леђима. Није му било лако, али је решио да издржи. Летели су доста спорије од осталих, па су помало почели да заостају.

Јулина мајка се сваки час забринуто освртала.

Већ се смркавало. Најбрже ластве су већ заузимале места на уској стени посред мора.

Када се и последња ластва сместила, Јула и Кристијан су још увек били у ваздуху.

- Неће бити места за њих. – помислила је Јулина мајка.

Јула је угледала јато птица на стени.

- Ено их! Спусти се! – рекла је Кристијану.

- Не видим да има места за нас. Не смемо никако да станемо на клизав део стене. – рекао је већ исцрпљен Кристијан.

- Ено тамо! Има места! – узвикнула је Јула

- Ту има места само за тебе. – рекао је Кристијан.

- О, не стаћемо обоје. – веровала је Јула.

Кристијан је нежно спустио Јулу на последње слободно место, а он је још увек лепршао изнад ње.

- Хајде стани поред мене. – молила га је Јула.

- Не не смем, клизааво је. – одговорио је.

- Па шта ћеш да радиш? – упитала је Јула.

- Ништа ти не брини, имам ја снаге да кружим изнад вас целу ноћ. – рекао је Кристијан како би умирио забринуту Јулу.

Јула му је поверовала и већ превише уморна склопила је очи и чврсто заспала.

Издазак сунца на морској пучини је био предиван приказ који је Јула видела овог јутра први пут у животу.

- Ох како је лепо. – помислила је.

- Кристијане, Кристијане! Погледај! – узвикнула је погледом тражећи свог пријатеља.

- Кристијанеееее! – викала је Јула из свег грла. – Где си Кристијане!?

Кристијан се није одазивао и нигде га није било. Море је било мирно. Многе ласте су већ узлетеле.

Јула није хтела да крене.

- Мама, нема мог пријатеља. Нема Кристијана. Где би могао да буде? – питала је Јула забринуту.

Мајка је јулу нежно погледала, помиловала је и рекла:

- Хаједемо Јула. Време је да кренемо. Данас морамо да стигнемо до обале.

- Али мама, како ћу без Кристијана. Нећу издржати. – рекла је Јула и у том тренутку погледала своје десно крило.

- Мама! Погледај! Моје крило! Исто је као и лево! Како то? Шта ми се догодило? – викала је од изненађења Јула разрогачених очију.

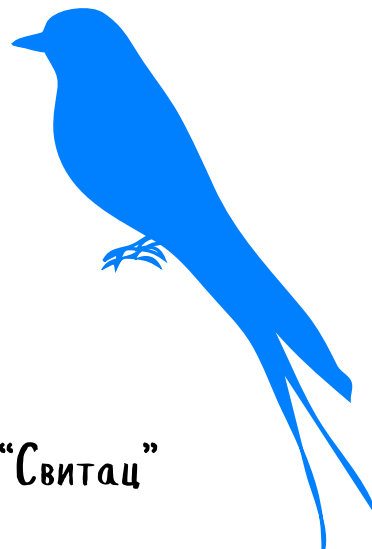
Мајка је спазивши Јулино крило које је изгледало потпуно здраво и јако, почела да је грли и да плаче од среће.

- Знала сам. – рекла је и погледала у облаке. – Знала сам. – поновила је.

У топлој Африци, Јула је свила своје гнездо. Сунчала се на обалама мора. Имала је пуно пријатељица са којима је прелетала велике раздаљине

Никада није заборавила Кристијана и веровала је да он и даље лети ту негде изнад ње и да брине о њој.

КРАЈ

Аутор: "Свитац"